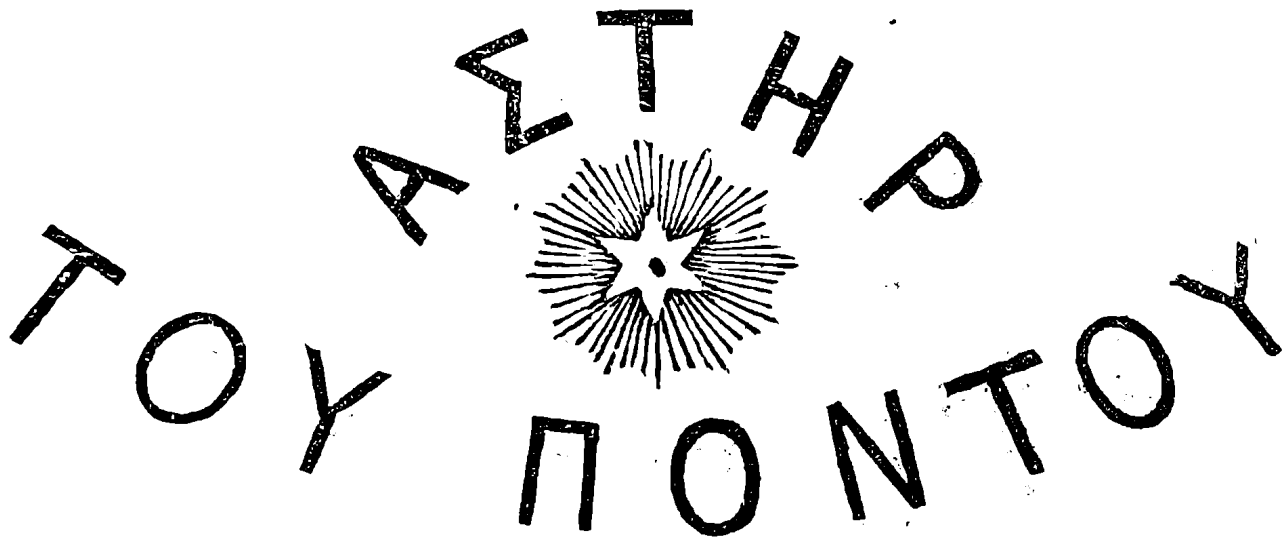

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Προνοίας.

Ὑπῆρχε ποτε Θεὸς καὶ κόσμος δὲν ὑπῆρχε· διότι ὁ μὲν Θεὸς εἶναι αὐ-
θύπαρκτος καὶ αἰώνιος, οὔτε ἀρχὴν
οὔτε τέλος ἔχων, ὁ δὲ κόσμος ἔσχε
τὴν γένεσιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἐν χρόνῳ γενόμενος ἔχει ἀρχὴν,
ἔξει δὲ καὶ τέλος, ὅπερ ἡ Ἀγία Γρα-
φὴ συντέλειαν τοῦ κόσμου
ἢ τοῦ αἰῶνος ἀποκαλεῖ. Ἡθέ-
λησε δὲ ὁ Θεὸς νὰ δημιουργήσῃ τὸν
κόσμον, καὶ αὐτοπροαιρέτως ἐδημι-
ούργησεν αὐτὸν, ὅπως διδάσκει καὶ
ἡ Ἀγία Γραφή λέγουσα· «Ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ
ἐν τῇ γῇ πάντα ὅσα ἠθέ-
λησεν ἐποίησεν». Καὶ ἀλη-
θῶς, παραδεχόμενοι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι
προσωπικὸς, ἔχων ὡς μίαν τῶν ὑ-
ποστάσεων αὐτοῦ τὸν Λόγον, ἀδύ-

άμα ἐν αὐτῷ καὶ θέλησιν ἐλευθέραν
καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν αὐτὸν ἐλεύ-
θερον καὶ αὐτεξούσιον εἰς τὸ νὰ ἀπο-
φασίζῃ καὶ ἐνεργῇ κατ' ἰδίαν θέλη-
σιν. Ἡ δὲ θέλησις τοῦ Θεοῦ, ὡς θέ-
λησις τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, καλεῖται
ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς εὐδοκία
καὶ ἀπ' αἰῶνων μὲν ἐνυπῆρχε καὶ
ἐνυπάρχει ἡ ὑπόστασις αὕτη τοῦ Θεοῦ
ἐξ αὐτοῦ ἐκπορευομένη, ἰδίᾳ δ' ἐξε-
δηλώθη κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ
κόσμου, καὶ ἐκδηλοῦται ἀεὶ καὶ
διὰ τῆς ἐκτοτε ἐξακολουθοῦσας ἐπε-
νεργείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν κόσμον.
Καλεῖται δὲ ἡ ἐπενέργεια αὕτη τοῦ
Θεοῦ ἐπὶ τὸν κόσμον ὑπὸ τῆς Ἀγίας
Γραφῆς θεία πρόνοια, καὶ συνί-
σταται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συν-
τήρησιν τοῦ δημιουργηθέντος κόσμου
καὶ τὴν ὁδηγίαν αὐτοῦ εἰς τὸν προο-
ρισμὸν, δι' ὃν ἐπλάσθη. Ἀλλὰ πρὸς

ἐνέργειαν τῶν ἐν αὐτῷ φυσικῶν δυνάμεων καὶ ἀνέλιξιν τῆς προόδου αὐτοῦ ὑπάρχουσι νόμοι φυσικοὶ, οἵτινες ὡς ἀνάγκαιοι ὑπὸ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀναγνωρίζονται, καὶ νόμοι ἠθικοὶ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, οὐχ ἥττον καὶ οὗτοι ἀνάγκαιοι ὑπὸ τῶν φιλοσόφων θεωρούμενοι. Ὡστε δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι περιττὴ παρίσταται ἡ ἰδιαιτέρα ἐκάστοτε ἐπενέργεια τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ κυβερνᾷ ἡ ἀνάγκη, τὸ πεπωμένον, τὸ εἰμαρμένον. Καὶ πράγματι καὶ εἰ ἡμέτεροι πρόγονοι καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔθνη παρατηροῦντα τοὺς ἀναγκαίους φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους ἐπίστευσαν καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι «τὸ εἰμαρμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον», καὶ ὅτι «ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται». Ὅτι οἱ φυσικοὶ καὶ ἠθικοὶ νόμοι ὑπάρχουσι, καὶ ὅτι κατὰ τούτους τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γίνονται, οὐδ' ἡμεῖς ἀρνούμεθα, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσα ἀνάγκη ἐπικρατεῖ καὶ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἀνάγκη καὶ Θεὸν πείθεσθαι, οὐδαμῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν· διότι τότε Θεὸς θὰ ἦναι ἡ Ἀνάγκη. Ἀλλὰ τὸν Θεὸν ἀναγνωρίζοντες ἰδρυτὴν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν νόμων, θεωροῦμεν αὐτὸν συνάμα καὶ κύριον καὶ δεσπότην αὐτῶν δυνάμενον κατὰ βούλησιν νὰ μεταβάλλῃ αὐτοὺς καὶ

μετατρέπῃ κατὰ τὸ δοκοῦν. Τὴν δυνάμιν δὲ ταύτην καὶ ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ καλοῦμεν ὑπερφυσικὴν, καὶ συμπεριλαμβάνομεν καὶ ταύτην ἐν τῇ θείᾳ πρόνοιᾳ. Πρὸς τούτοις ἐν τῇ θείᾳ πρόνοιᾳ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπολύτρωσις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀρωγὴ καὶ βοήθεια ἡ παρεχόμενη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰ λογικὰ καὶ ἐλεύθερα ὄντα πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν. Ὅπως δὲ εἰ φυσικοὶ νόμοι οὐδαμῶς ἐπικρατεῖσι τοῦ Θεοῦ, οὕτω καὶ οἱ ἠθικοὶ νόμοι οὐδαμῶς ἀποστεροῦσι τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐλευθερίας θελήσεως καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ. Ἰδίᾳ, ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθές, οὐδαμῶς ἠθελον ὑπάρχει κακοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ πάντες ἀναγκάως θὰ ἦσαν ἀγαθοὶ ἢ κακοὶ, οὐδὲ θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν ἐξ ἀγαθοῦ νὰ γείνηται κακὸς ἢ ἐκ κακοῦ ἀγαθός. Ὡστε ὑπάρχουσι μὲν εἰ ἠθικοὶ νόμοι, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ συμμορφώνωνται πρὸς αὐτοὺς ἢ μή. Ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἡ ἠθικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνωτέρα ἐξαναγκάσεως, ὥστε κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ αὐτὴ ἡ θεία πρόνοια οὐδαμῶς παραβιάζει αὐτήν, ἀλλὰ μόνον συνεργεῖ καὶ συμπράττει τῷ ἀνθρώπῳ, ὅταν οὗτος ἐκλέγῃ τὸ ἀγαθόν. Τελευταῖον ἡ θεία πρόνοια ἐμφανίζεται καὶ ἐν τῇ προσδευτικῇ πο-

σμου ἴσως σύμπαντος, ἥτις ἐπὶ τέ-
λους θέλει καταλήξει εἰς τὸ ἀπ' ἀρ-
χῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προωρισμένον τέρ-
μα αὐτῆς ἐν τῇ συντελείᾳ τῶν αἰ-
ώνων. Τὸ τέρμα δὲ τοῦτο εἶναι ὁ
καλούμενος προορισμὸς τοῦ κό-
σμου, καὶ οὐδὲν ἄλλο βεβαίως ἔσται
ἢ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ συμμετοχὴ ὑψί-
στης μακαριότητος πολλῶν πλα-
σμάτων αὐτοῦ· διότι, ἐπειδὴ πανά-
γαθος εἶναι ὁ Θεὸς, δημιουργῶν τὸν
κόσμον, ἐσκόπει βεβαίως νὰ κατα-
στήσῃ αὐτὸν μέτοχον τῆς ἑαυτοῦ ἀ-
γαθότητος.

Θ. Γ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ἀγωγή τῶν νηπίων.

Μέχρι πρὸ μικροῦ περὶ τῆς ἀγω-
γῆς τῶν νηπίων οὐδεμίαν ἢ ἐλαχί-
στην φροντίδα κατέβαλλον οἱ ἄνθρω-
ποι. Ἦρχε εἰς τοὺς παῖδας, ἢ μᾶλ-
λον ἐθεωρεῖτο ἀρκετὴ ἡ ἐν τοῖς σχο-
λείοις ἐκπαίδευσις. Ἐν ταῖς οἰκίαις
πέρα πολλὸ ὀλίγον ἐμερίμνων περὶ
τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τῶν νηπίων,
ἰδιαίτερα δὲ σχολεῖα δι' αὐτὰ δὲν
ὑπῆρχον.

Ἀπὸ τίνος ὁμως χρόνου οἱ Εὐρω-
παῖοι ἐνόησαν, ὅτι ἀπὸ τὴν καλὴν
ἀνατροφὴν τῶν νηπίων ἐξαρτᾶται
κατὰ μέγα μέρος ἡ κατόπιν ἐπαρκὴς

νεὶ ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ-
θικὴ μόρφωσις, ὅτι εἰς τὴν νηπιακὴν
ἡλικίαν δύνανται νὰ ἐνισχύωνται καὶ
προπαρασκευάζωνται αἱ πνευματικαὶ
δυνάμεις καὶ νὰ ἐμφυτεύηται εἰς τὰς
ἀπαλὰς καρδίας ἡ εὐαισθησία. Ἦρ-
χισαν λοιπὸν ἀπὸ τινῶν δεκαετη-
ρίδων νὰ ἀνατρέφωσι τὰ νήπια μὲ
ἰδιαιτέραν φροντίδα.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ γονεῖς δὲν εἶνε δυ-
νατὲν νὰ γνωρίζωσι πάντες καλῶς
τὴν λεπτὴν τέχνην τῆς τῶν νηπίων
ἀγωγῆς, καὶ ἐὰν γνωρίζωσιν αὐτὴν,
πολλοὶ δὲν δύνανται νὰ τὴν ἐφαρμό-
ζωσιν ἢ διὰ τὰς ἰδιαιτέρας ἀσχολίας
καὶ μερίμνας ἢ καὶ διὰ τὴν φιλο-
στοργίαν, δι' ἣν ὑπέκουσιν εἰς τὰς
θελήσεις τῶν νηπίων, ἢ ὁ πατὴρ ἢ
ἡ μήτηρ ἢ καὶ ἀμφότεροι, διὰ ταῦ-
τα ἄνδρες σοφοὶ καὶ τὴν ὠφέλειαν
τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιδιώκοντες ἐπε-
νόησαν ἰδιαίτερα σχολεῖα, τὰ ὁποῖα
ἐκλήθησαν νηπιαγωγεῖα καὶ
εἰς τὰ ὁποῖα φοιτῶσι μικρὰ ἀγόρια
καὶ κοράσια ἀπὸ δύο ἕως ἑξ ἐτῶν.

Τοιαῦτα νηπιαγωγεῖα εὐρίσκονται
εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ἰ-
διαίτεροι δὲ διδάσκαλοι, νηπια-
γωγοὶ καλούμενοι, περιποιῶνται
καὶ διδάσκουσι καὶ μορφόνουσι τὰ
νήπια. Μὲ παιγνίδια καὶ ἄλλας δια-
φόρους παιδικὰς ἀσχολίας καὶ περι-
πάτους μαθαίνουνσι τὰ νήπια νὰ ἀ-
ναγινώσκωσι, νὰ γράφωσι καὶ νὰ ἀ-
ριθμῶσιν ἐκτελοῦντα καὶ ἀριθμητι-

νὰ ὁμιλῶσι καθαρῶς τὴν γλῶσσάν των καὶ νὰ ἐκφράζωσι δι' αὐτῆς τὰς σκέψεις των, μανθάνουσι τέλος νὰ γνωρίζωσι διάφορα φυσικὰ καὶ τεχνητὰ ἀντικείμενα καὶ ἀποκτῶσι καὶ ἄλλας διαφόρους γνώσεις συμφώνως πρὸς τὰς δυνάμεις των. Πρὸς τοῦτοις διδάσκονται τὰ νήπια πῶς πρέπει νὰ φέρωνται, νὰ σέβωνται δὲ τοὺς μεγάλιτέρους. Διὰ καταλλήλων δὲ διηγήσεων καὶ συμβουλῶν οἱ νηπιαγωγοὶ ἐμφυτεύουσιν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἄλληλα, φροντίζοντες νὰ διωρθώσωσι πάντα τὰ μικρὰ ἐλαττώματά των, τὰ ὅποια κατόπιν θὰ ἐγένοντο μεγαλίστερα καὶ δυσδιόρθωτα. Κάμνουσιν αὐτὰ νὰ αἰσθάνωνται ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν κακοποιάν καὶ νὰ ἀγαπῶσι τὴν ἀλήθειαν καὶ εὐποιάν. Ἵνα δὲ εἴπω συντόμως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μεταδίδουσιν οἱ νηπιαγωγοὶ εἰς τὰ νήπια τὰς ἀπαιτούμενας καὶ συμφώνους πρὸς τὴν ἡλικίαν των γνώσεις, καθιστῶσι τὰς καρδίας αὐτῶν εὐαισθήτους πρὸς πᾶν ἀγαθὸν ἢ κακὸν, καλὸν ἢ αἰσχρόν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ εὕτως ἀνατρεφόμενα νήπια θὰ δύνανται ἔπειτα νὰ προοδεύωσιν ἐπαρκῶς κατὰ τὴν λοιπὴν παιδείαν καὶ νὰ γίνωσι συνετοὶ καὶ χρηστοὶ ἄνδρες, ἀπὸ τῶν ὁποίων νὰ ἐλπίζουν καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι καὶ ἡ πατρίς, ἔὰν βεβαίως δὲν παύσῃ ἡ περὶ αὐτῶν μέριμνα τῶν γονέων καὶ ἐπιτη-

στροφῆς δὲν ἀποβάλλωσι κατὰ μικρὸν τὰ καλὰ αἰσθήματα καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχον ἀποκτήσει.

Μετά τὰ εἰρημένα τίς δὲν θὰ ῥυχετο νὰ ὑπῆρχον καὶ παρ' ἡμῖν τοιαῦτα νηπιαγωγεῖα; Ἡ ὠφέλεια τῶν νηπιαγωγείων εἶνε τοσαύτη, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μένῃ τις ἀπαθὴς πρὸς τὴν πρόσδον ταύτην τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ δὲν ῥυξήθη ἀκόμη πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν νηπιαγωγείων, καὶ παρ' ἡμῖν ἀκόμη δὲν εὐρίσκονται τοιαῦτα, καθ' ὅτι ἡ σύστασις τοιούτων σχολείων ἀπαιτεῖ κτ' κόπους πολλοὺς καὶ δαπάνας ὑπερογκοὺς· πολὺ δὲ ἐλιγώτερον πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ἡμεῖς εἰ ἐν Πόντῳ ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν τοιαῦτα νηπιαγωγεῖα, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Μένει λοιπὸν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ ἀναπληρώσωσι καὶ τὴν ἑλλειψιν νηπιαγωγείων, νὰ φροντίζωσι δηλ. περὶ πάσης τῆς ἀγωγῆς τῶν νηπίων ἐπιμελῶς ἀπὸ τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν ταῦτα ἀρχίζουν νὰ ὁμιλοῦν, μέχρι ἐξ ἡ ἑπτὰ ἐτῶν, ὅτε γίνονται δεκτὰ τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια εἰς τὰ σχολεῖα. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσωσιν οἱ γονεῖς τὰς ἀπαιτούμενας περὶ ἀνατροφῆς τῶν νηπίων γνώσεις.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν, καθὼς καὶ τὰ αἷτια, τὰ ὅποια παρ' ἡμῖν ἐμποδίζουν τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν, θι-

ἐν μέσῳ, δι' ὧν θὰ δύνανται οἱ γονεῖς
να μορφώσωσι τὰ τέκνα των κατὰ τὴν
νηπιακὴν αὐτῶν ἡλικίαν ὡς πρέπει,
ἐὰν, ἐννοεῖται, ἀκολουθήσωσι τὰς ὁ-
δηγίας ἡμῶν.

I. Π.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων (Συνέχ.)

Περὶ τῶν ἐν τῇ γεννήσει ἐθίμων
καὶ τῆς τροφῆς τῶν τέκνων.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ τοκετοῦ
ἐτελείτο θυσία εἰς τὴν Ἥραν προσα-
γορευομένην Εἰλυθείαν, ὅπως
διευκολύνῃ τὸν τοκετὸν τοῦ ἐμβρύου.

Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν τὸ
βρέφος ἐλούετο μὲ θερμὸν ὕδωρ καὶ
ἡλείφετο μὲ ἔλαιον καὶ εἶτα ἀμέσως
ἐσπαργανοῦτο· ἐν Σπάρτῃ ὁμοῦς ἐ-
λούετο μὲ εἶνρον καὶ οὐδέποτε ἐσπαρ-
γανοῦτο, ἵνα ἀναπτύσσωνται ἐλευθέ-
ρως τὰ μέλη αὐτοῦ. Τῇ δὲ πέμπτῃ
ἡμέρᾳ μετὰ τὴν γέννησιν ἐλάμβανεν
ἡ μαῖα τὸ νεογνὸν ἐν ταῖς ἀγκάλας
αὐτῆς καὶ κρατοῦσα λαμπάδας ἀ-
νημμένας περιέτρεχε περὶ τὴν ἐστίαν
περιέχουσαν ἄφθονον πῦρ· ἡ δὲ τελε-
τὴ αὕτη ἐκαλεῖτο ἀμφιδρόμια.

Τῇ δεκάτῃ δὲ ἀπὸ τῆς γεννήσεως
ἡμέρᾳ ἐγένετο ἑτέρα τις ἐπισημοτέρα
τελετὴ. Προσεκαλοῦντο οἱ φίλοι καὶ
συγγενεῖς εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐγεννή-

θη τὸ παιδίον, καὶ ἐτελείτο ἐν αὐτῇ
θυσία πρὸς τὴν Ἥραν, καὶ μετὰ ταύ-
την ἐστίασις ἦτοι εὐωχία. Ἐκ τοῦ-
του δὲ προέκυψε καὶ ἡ φράσις δε-
κάτην θύειν καὶ ἐστιάειν. Ἐν
τῇ τελετῇ δὲ ταύτῃ ἐτίθετο καὶ τὸ
ὄνομα εἰς τὸ νεογέννητον παιδίον, ὅ-
περ, ἂν ἦτο ἄρρεν καὶ πρωτότοκον,
συνήθως ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ πάπ-
που του.

Ἡ πρώτη τροφή τῶν τέκνων ἡ
σύνισταμένη εἰς τὸ θηλάζειν αὐτὰ ἐ-
γένετο ὑπὸ τῆς μητρὸς. Ἀλλ' ἐνίο-
τε προσελάμβανον καὶ οἱ ἀρχαῖοι θη-
λαστρίας, τὰς ὁποίας ἐκάλουν τίτ-
θας ἢ τίθηνας. Ὅσων δ' αὖ-
ται ἢ δοῦλαι ἢ ἄσται ἐξ ἀπορίας με-
τερχόμεναι τὸ τῆς τίθης ἐπιτήδευμα.
Πολλὴν δ' ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο καὶ
οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς τίτ-
θης· διότι ἐγίνωσκον κάλλιστα ποίαν
ἐπιρροὴν ἔχει ἡ ἐξ αὐτῆς τροφή πρὸς
τὴν τοῦ παιδίου εὐρωστίαν. Ἐπρο-
τιμῶντο δὲ ὡς τροφοὶ αἱ Λάκαιναι
καὶ διὰ τὴν εὐρωστίαν αὐτῶν καὶ
διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὴν περι-
ποίησιν τῶν παιδίων.

Πλὴν δὲ τῆς διὰ τοῦ γάλακτος
τροφῆς μετὰ τινα χρόνον τὸ παιδίον
ἐτρέφετο καὶ διὰ πυκνοτέρας τροφῆς,
ἣν ἐμάσσα κατὰ πρῶτον ἡ μήτηρ ἢ
τίτθῃ καὶ εἶτα ἐνετίθει εἰς τὸ στόμα
τοῦ παιδίου.

Νυστάζοντα δὲ τὰ παιδία ἀπέθε-
τον εἰς σκάφην ἢ συνηθέστερον εἰς
λίκνόν (κούνιαν) ὅπερ καὶ ἔσειον, ἵνα

εὐκολώτερον ἀποκοιμίσωσιν αὐτά. Πρὸς τοῦτο δὲ ἤδον καὶ ὤδας τινας, τὰς ὁποίας ἐκάλουν κατὰ βαυκαλήσεις ἢ βαυκαλήματα (ναννουρίσματα). Ὡς δεῖγμα παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ βαυκαλήμα, ὅπερ ἤδεν ἡ Ἀλκμήνη κατακοιμίζουσα τοὺς διδύμους αὐτῆς παῖδας.

Εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον
ὑπνον,

εὐδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύο ἀδελφεῶ, εὖστοι
τέκνα·

ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἄω ἱκοίσθε.

(Θεόκριτος)

Πρὸς ἡσυχίαν δὲ καὶ τέρψιν τῶν μικρῶν παιδίων παρέδιδον εἰς αὐτὰ διάφορα παίγνια. Ἐκ τούτων ἄλλα μὲν ἦσαν εἰδωλὰ μικρὰ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ εἰδωλὰ ζώων, κατεσκευασμένα ἐκ πηλοῦ καὶ κεχρωματισμένα. Ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα κόρραι ἢ κοῦροὶ καὶ οἱ κατασκευάζοντες αὐτὰ τεχνῖται ἐλέγοντο κόροπλάθοι ἢ κόροπλάσται. Ἀλλὰ τὸ συνηθέστερον παίγνιον τῶν μικρῶν παιδίων ἦτο ἡ πλαταγή, ἣτις ἦτο κροτάλον ἐκ μετάλλου καὶ ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχύτου. Τὰ δὲ ὀλίγον τι μεγαλείτερα παιδία, τὰ νῦν λεγόμενα νήπια καὶ φοιτῶντα εἰς τὰ νηπιαγώγεια, κατεσκευάζον μόνον τῶν διαφορὰ παίγνια, μιμούμενα τὰ ἐν τῷ βίῳ χρήσιμα πράγματα, δηλαδή ἐκτιζον εἰκίας μικρὰς, ἢ κατεσκευάζον πλοιάρια ἢ ἀμαξίδια, ἢ ἐπλαττον ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ βοῦς, ἵππους καὶ ἀνθρώπους, ἢ ἐκ ξύλων ἐποιοῦν

ὄπλα ἢ ἵππους, ἐφ' ὧν καὶ ἐπέβαινον παίζοντα. Εἶχον δὲ πρὸς τοῦτοις ὡς παίγνιον καὶ τὸν τροχὸν καὶ τὸν σπρόβιλον καὶ τὴν μηλολόνην. Καὶ ὁ μὲν τροχὸς ἦτο κρίκος, δι' οὗ προσεπαθουν νὰ διαπεράσωσι ξύλον, ὅπερ ἔρριπτον· ὁ δὲ ῥόμβος ἢ στρόβιλος ἦτο κῶνος πίπτους ἢ ἐκ πύξου, τὸν ὁποῖον ἐπληττον διὰ μάστιγος ἐπιδεξίως, ὥστε νὰ κινῆται περιστρεφόμενος συγχρόνως· πλήττοντα δὲ αὐτὸν τὰ παιδία ἐπεφώνουν « Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. ». Ἡ δὲ μηλολόνη ἦτο ἡ ὁμοία τῷ κανθάρῳ χρυσομυῖα (πυμπούρα), ἣν δένοντες οἱ παῖδες ἐκ τοῦ πόδός ἄφινον εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ δὲ χαλκὴ μυῖα ἦτο ἡ παιδιά, ἡ νῦν καλουμένη τυφλομυῖα.

Θ. Γ.

ΦΥΣΙΚΑ

Περὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων.

Ἐὰν τρίψωμεν λίθον τινὰ πρὸς τὰ ἄνω, ὁ λίθος οὗτος θὰ πέσῃ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν τρίψωμεν τὸν ἤλεκτρον, τὸ θεῖον, τὴν ὑαλον, ταῦτα μετὰ τὴν τριβὴν ἔλκουσιν ἐλαφρὰ σώματα, π. χ. τρίχας. Ἐὰν πλησιάσωμεν τὸν μαγνήτην εἰς τὸν σίδηρον, ἔλκει αὐτόν. Ἐὰν θερμαίνωμεν τὸν μόλυβδον, τὸν κηρὸν, οὗτος τήκεται κτλ. Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ὅτι τὰ διάφορα σώματα ἐνεργοῦσι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ

ἄλλου καὶ παράγουσιν ἀποτελέσματα τινα. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ὀνομάζονται φαινόμενα, καὶ ποιαῦτα εἶνε ἡ πτώσις τοῦ λίθου, ἡ ὑπὸ τοῦ μαγνήτου ἑλξις τοῦ σιδήρου, ἡ ἑλξις ἐλαφρῶν σώματων ὑπὸ τοῦ ἡλέκτρου, ἡ τῆξις τοῦ κηροῦ κτλ. Αἱ δὲ αἰτίαι τῶν φαινομένων τούτων, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουσιν εἰς τὰ διάφορα σώματα καὶ ἐνεργοῦσαι ἐν αὐτοῖς παράγουσι τὰ φαινόμενα, ὀνομάζονται φυσικαὶ δυνάμεις.

Τὰς φυσικὰς δυνάμεις γνωρίζομεν μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, εὐχὴ δὲ καὶ καθ' ἑαυτάς. Τί εἶνε ἑκάστη φυσικὴ δύναμις, περὶ τούτου ὑπόθεσιν μόνον δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίσῃ τις ὅτι αἱ φυσικαὶ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἀκανονίστως καὶ διαφοροτρόπως ἐκάστοτε. Ἐξ ἐναντίας τὰ πρὸς ἀλλήλα ἐνεργοῦντα σώματα ἔχουσι καὶ πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὰ φαινόμενα, ἅτινα παράγουσι, σταθεράς καὶ ἀμεταβλήτους σχέσεις, καὶ αἱ σταθεραὶ αὗται σχέσεις ὀνομάζονται φυσικοὶ νό-

μοι. Τὴν τήκεται ὁ κηρὸς καὶ θράζει τὸ ὕδωρ. Σῶμά τι ἐμβαπτιζόμενον ἐν τινὶ ὑγρῷ, γίνεται ἐλαφρότερον· χάνει δὲ ἐκ τοῦ βάρους του τὸσον μέρος, ὅσον εἶνε τὸ βάρος ἴσου ὕγκου τοῦ αὐτοῦ ὑγροῦ. Καὶ τοῦτο εἶναι φυσικὸς νόμος ἀπαράβατος.

Αἱ ἐν τῇ ὕλῃ ἐνεργοῦσαι δυνάμεις εἶναι πολλαί, αἱ κυριώτεραι ὅμως ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ βαρύτης, ἡ θερμότης, ἡ κεντρόφυξ δύναμις, ὁ ἡλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός.

Ὅταν ρίψωμεν λίθον τινὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν, βλέπομεν ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης του καὶ τέλος ἐπιστρέφει πρὸς τὴν γῆν. Ἐντεῦθεν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ γῆ ἔχει ἐν ἑαυτῇ δύναμιν τινα, διὰ τῆς ὁποίας ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν πάντα τὰ περὶ αὐτὴν καὶ ἐπ' αὐτῆς σώματα, καὶ τὴν δύναμιν ταύτην ὀνομάζομεν βαρύτητα. Πάντα τὰ σώματα ἔχουσι τὴν ἐλκτικὴν ταύτην δύναμιν, ἀλλὰ εἰς μὲν τὰ μικρὰ σώματα ἡ δύναμις αὕτη εἶνε μικρά, εἰς δὲ τὰ μεγάλα μεγάλη. Καθὼς δὲ ὅταν δύο ἄνθρωποι ἑλκῶσι διὰ τῶν χειρῶν ἀλλήλους, ὁ ἰσχυρότερος φέρει πρὸς

ται πολλή καὶ ἰσχυρὰ εἰς τινὰ σώματα, εἰς τοὺς μαγνήτας, καὶ δι' ἧς ἔλκουσιν οὗτοι τὸν σίδηρον καὶ ἄλλα τινὰ μέταλλα. Τοιαύτη ἑλκτική δύναμις εἶνε καὶ ὁ ἡλεκτρισμός, ὁ ὁποῖος γεννᾶται ἐπὶ τῶν σωμάτων διὰ τῆς τριβῆς. Διαφέρουσι δὲ ὁ μαγνητισμός καὶ ὁ ἡλεκτρισμός ἀλλήλων καὶ τῆς βαρύτητος κατὰ τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς καὶ ἐνεργείας καὶ κατὰ ἀποτελέσματα ἢ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παράγουσιν. Ἴσως δὲ θὰ ἠδύνατό τις νὰ συμπεριλάβῃ τὰς τρεῖς ταύτας δυνάμεις εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, δηλ. εἰς τὴν ἑλκτικὴν δύναμιν, ἣτις ὑπάρχει μὲν εἰς πάντα τὰ σώματα, εἶνε ὅμως εἰς ἄλλα μὲν ἰσχυροτέρα, εἰς ἄλλα δὲ ἀσθενεστέρα.

Ἡ ἑλκτικὴ δύναμις σώματός τινος εὐρίσκεται εἰς τὴν μάζαν αὐτοῦ τοῦ σώματος, δηλ. εἰς τὰ ἄτομα ἢ μόρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σύγκειται. Ἐνταῦθα ὅμως διακρίνομεν καὶ ἄλλην τινὰ δύναμιν. Τὰ ἄτομα σώματός τινος, ἂν καὶ εἶνε πολὺ πλησίον ἀλλήλων, δὲν εἶνε ὅμως ἐντελῶς κεκολλημένα τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ἀφίνουσιν ἀναμεταξύ ἄόρατα διαστήματα, τὰ ὁποῖα λέγονται φυσικοὶ πόροι. Τοῦτο συμπεραίνομεν ἐκ τοῦ ὅτι πᾶν σῶμα θερμαινόμενον διαστέλλεται, ἥτοι ἐξογκοῦται, καὶ ψυχόμενον συστέλλεται, ἥτοι ἐλαττοῦται κατ' ὄγκον. Ἐπειδὴ δηλ. τὰ ἄτομα σώματός τινος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μεταβάλλωσιν ὄγκον, ἐκ μὲν τῆς συστολῆς τοῦ

σώματος συμπεραίνομεν ὅτι τὰ ἄτομα αὐτοῦ πλησιάζουν περισσότερον πρὸς ἀλλήλα, ἐκ δὲ τῆς διαστολῆς ὅτι ἀπομακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνηται ἡ πλησίασις καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν ἀτόμων τοῦ σώματος, πρέπει νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν κενὰ διαστήματα, ἥτοι νὰ μὴ εἶνε συγκεκολλημένα τὰ ἄτομα ἐντελῶς. Ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀγόμεθα εἰς τὴν σκέψιν, πῶς τὰ ἄτομα συγκρατοῦνται, πῶς δὲν διαχωρίζεται ἀρ' αὐτοῦ τὸ σῶμα εἰς τὰ ἄτομα, ἀφοῦ ταῦτα δὲν εἶνε συγκεκολλημένα. Λέγομεν λοιπὸν ὅτι τὰ ἄτομα ταῦτα ἔχουσιν ἑλκτικὴν δύναμιν, ἐῖ ἧς συγκρατοῦνται εἰς ἓν σῶμα, καὶ ἣτις ὀνομάζεται ἀτομικὴ δύναμις. Ἡ δύναμις αὕτη εἶνε μεγίστη μὲν εἰς τὰ στερεὰ σώματα, μικρὰ δὲ εἰς τὰ ὑγρά καὶ ἐλαχίστη εἰς τὰ ἀέρια. Καὶ ἡ ἀτομικὴ λοιπὸν δύναμις περιλαμβάνεται εἰς τὴν γενικὴν δύναμιν τῆς ἑλξεως.

Ἐὰν δὲ εἰς τὰ ἄτομα σώματός τινος ὑπῆρχε μόνον αὕτη ἡ ἑλκτικὴ δύναμις, βεβαίως θὰ συνεκολλῶντο καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον πόροι μεταξὺ αὐτῶν. Ἀφοῦ ὅμως δὲν εἶνε συγκεκολλημένα, ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄλλη τις δύναμις, ἣτις δὲν ἀφίνει αὐτὰ νὰ συγκεκολλῶνται. Ἡ δύναμις αὕτη θεωρεῖται μὲν ὅτι ὑπάρχῃ καὶ αὕτη εἰς τὰ ἄτομα καὶ λέγεται ἀτομικὴ (ὥστε δύο εἶνε αἱ ἀτομικαὶ δυνάμεις) ὅμως δὲ

ναμὶς αὐτῶν τῶν ἀτόμων. Ἡ δὴ δύναμις αὕτη εἶνε ἡ θερμότης καὶ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀτόμων τῶν σωμάτων. Καὶ ὅταν μὲν ἡ θερμότης αὐξάνῃ, τὸ σῶμα διαστέλλεται, ὅταν δὲ ἐλαττωταί, τὸ σῶμα συστέλλεται. Θερμότης λοιπὸν λέγεται ἡ αἰτία ἡ δύναμις, δι' ἧς τὰ σώματα διαστέλλονται καὶ συστέλλονται. Τὸ ψύχος δὲν εἶνε ἰδιαιτέρα δύναμις, ἀλλὰ σχετικῶς κατώτερος βαθμὸς τῆς θερμότητος.

Ἰπάρχουσι λοιπὸν ἐν τῇ φύσει δύο κυρίως δυνάμεις, ἡ δύναμις τῆς ἑλξεως, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς πάντα τὰ σώματα καὶ τὰ ἄτομα αὐτῶν, καὶ ἡ θερμότης, ἡ ὁποία γεννᾶται διὰ τῆς ἑλξεως καὶ προστριβῆς ἡ ἐνώσεως τῶν σωμάτων καὶ τῶν ἀτόμων.

Ἐκτὸς τῶν δυνάμεων τούτων ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις δύναμις ἐν τῇ φύσει σπουδαία. Ἡ ὕλη εἶνε ἀδρανὴς καὶ τὰ σώματα θέλουν πάντοτε νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθεσεν αὐτὰ δυνάμεις τις. Διὰ τοῦτο ὅταν μία δύναμις κινήσῃ σῶμά τι, καὶ ἑξαφνα παύσῃ ἡ δύναμις, τὸ σῶμα ἀποκτᾷ ταχύτητα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τρέχῃ ταχέως, δὲν δύναται ἑξαφνα νὰ σταματήσῃ, καὶ ἐὰν εὐρεθῇ πρὸς αὐτοῦ λάκκος τις, θὰ πέσῃ εἰς αὐτὸν ἀκουσίως. Ὅταν καταδιώκεται τις ὑπὸ ἄλλου, ἐὰν ἐκ προμελέτης στραφῇ πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ καταδιώκων, συνέλξει ἔκπῳν τοῦτο, θὰ ἐ-

ξακολουθῇ νὰ τρέχῃ ἀκουσίως κατὰ τὴν ἀρχικὴν διεύθυνσιν. Σῶμά τι λοιπὸν, τιθέμενον εἰς κίνησιν ὑπό τινος δυνάμεως, καὶ ἐὰν παύσῃ ἡ κινουσα δύναμις, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ κινῆται κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν. Ἡ δὲ ταχύτης τὴν ὁποίαν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀποκτᾷ τὸ σῶμα καὶ καθ' ἣν κινεῖται χωρὶς νὰ ὠθῆται πλέον ὑπό τινος δυνάμεως, ὀνομάζεται κτηθεῖσα ταχύτης. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν ρίπτωμεν λίθον, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς περιπτώσεις. Ἔως νὰ ριφθῇ ὁ λίθος, ἡ δύναμις τῆς χειρὸς ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτοῦ, εὐθὺς δὲ καθὼς ἐξέλθῃ ὁ λίθος ἐκ τῆς χειρὸς, παύει ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργοῦσα δύναμις· καὶ ὁμοίως ὁ λίθος ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται, διότι ἀπέκτησε ταχύτητα, καὶ θέλει νὰ τρέχῃ κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν· ὅτι δὲ σχηματίζει καμπύλην καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἑλξεως τῆς γῆς. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἑλξις τῆς γῆς, ὁ λίθος ἀφιέμενος θὰ ἐφέρετο κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν· ἂν δὲ ἀφ' ἐτέρου δὲν ἐγεννᾶτο ἡ κτηθεῖσα ταχύτης, ὁ λίθος ἐξελθὼν ἐκ τῆς χειρὸς ἤθελε πέσει ἀμέσως εἰς τὴν γῆν.

Ἡ κτηθεῖσα ταχύτης γεννᾶται καὶ κατὰ τὴν κίνησιν σώματός τινος περί τι κέντρον, καὶ τοῦτο μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ εἰς τὴν Ἀστρονομίαν. Ἐὰν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον νήματός τινος δέσωμεν λίθον καὶ κρατοῦντες ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου περιστρέφωμεν αὐτὸν ταχέως περί τὴν γῆν, ἀποκ-

ὁ λίθος μίαν ταχύτητα ἢ δύναμιν, ἢ ὁποία βιάζει αὐτὸ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ κέντρον, δηλ. ἀπὸ τὴν χειρὰ μας. Ἐὰν δὲ ἐξαφνα ἀφήσωμεν τὸ ἄκρον τοῦ νήματος, ὁ λίθος θὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἡμῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν, ἣν εἶχε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀφήκαμεν αὐτὸν, καὶ θὰ φέρεται κατ' εὐθείαν γραμμὴν· ἐλκόμενος δὲ ὑπὸ τῆς γῆς θὰ πέσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἡ δύναμις λοιπὸν αὕτη, ἢ ὁποία γεννᾶται εἰς τὰ σώματα κατὰ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν περὶ τὸ κέντρον, καὶ ἡ ὁποία βιάζει αὐτὰ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τοῦ κέντρου, ὀνομάζεται κεντρόφυξ δύναμις.

Ἡ βαρύτης καὶ ἡ κεντρόφυξ δύναμις συγκατατοῦσι πάντα τὰ οὐράνια σώματα οὕτως, ὥστε τὸ μικρότερον νὰ κινῆται περὶ τὸ μεγαλύτερον κανονικῶς χωρὶς οὔτε νὰ πλησιάσῃ καὶ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ οὔτε νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ κατὰ τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον. Ἡ γῆ κινεῖται, ὁ ἥλιος ἔλκει αὐτήν· ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς γῆς ἤθελε νὰ κινῆται κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ὁ δὲ ἥλιος εἴλκεν αὐτήν πρὸς ἑαυτὸν, ἤναγκάσθη ἡ γῆ νὰ σχηματίσῃ γραμμὴν καμπύλην· ἀλλ' ἐκ τῆς καμπύλης ταύτης κινήσεως ἐγεννήθη ἡ κεντρόφυξ δύναμις, ἡ ὁποία ἐβίαζε τὴν γῆν νὰ ἀπομακρύνεται· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ βαρύτης ἐβίαζε τὴν γῆν νὰ πλησιάσῃ τὸν ἥλιον, ἐξηκολούθησε τὴν κίνησιν, ἐκ μετὸν σχηματίζουσα

περιφέρειαν κύκλου. Οὔτε δὲ ἀπομακρύνεται ἡ γῆ, οὔτε πίπτει ἐπὶ τὸν ἥλιον, διότι ἡ βαρύτης τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ κεντρόφυξ δύναμις ταύτης ἀφ' ἑτέρου εὐρίσκονται ἐν ἰσορροπία κατὰ τοὺς νόμους τῆς μηχανικῆς, ἥτοι τῆς ἐνεργείας τῶν δυνάμεων. Τὰ αὐτὰ συμβαίνουν καὶ κατὰ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης περὶ τὴν γῆν καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα.

I. II.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικὰ παραμύθια.

11. Ἀλεπὸν καὶ τ' ἀρνόπον.

(Τραπεζεύς)

Ἐπῆεν ἐπῆεν ἔτον εἷνας ἀλεπός·
 Ἐναν πιρνὸν ἐξῆθεν σσὸν παρχάρ',
 καὶ σίτ ὠρεάζενεν ὁ τσὸπάνον τ' ἀρνόπα,
 ἐτέρεσεν ἐτέρεσεν καὶ ἐρπαζεν
 ἕναν ἔμμορπον ἀρνόπον καὶ ἐπῆρεν ἀτοκ' ἐπῆεν
 στὸ καλυβόπον ἀτ' κι ἀτόσον ἐγάπανεν
 ἀτο, πάντα ἐγκαλεάσκουτου κ' ἐφίλνεν
 ἀτο καὶ κάθαν πιρνὸν ἐπέγενεν
 ἐρέρνεν ἀτο κρύον νερόν καὶ παρχαρί
 χορταρόπον. Ἐμαθεν καὶ τ' ἀρνόπον καὶ ἐγάπεσεν
 τὸν ἀλεπόν. Ὅσα θὰ ἐβγαίνεν ἀλεπόν κ' ἐ-

1. ὁ παρχάρης, τὰ παρχάρη, ὁροπέδια πρὸς νομὴν, ἐν αἷς ὑπάρχουν καὶ καλύβαι καὶ εἰς τὰ ὁποῖα στέλλονται κατὰ τὸ ὄρος αἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα — 2.

πέγνεν ἐφέρονεν νερόν καὶ χορταρόπα,
ἐκλείδονεν τὴν πόρταν ἀπὸ ἑσ τ' ἀρ-
νόπον, καὶ ὄνταν ἐγύριζεν ἀλεπόν, ἐν-
τοῦνεν στήν πόρταν κ' ἔλεεν. « Ἀρ-
νόπον ἀρνόπον, ἔλα ἀνοιξον, ἔφερα σε
κρύον νερόν καὶ παρχαρί χορταρόπον ».
Ἔλεεν καὶ τ' ἀρνόπον. « Ἄς τερω
τ' οὐράδι σ; » Ἐβάλνεν καὶ ἀλεπόν
τ' οὐράδν ἄτ ἀστὸ τρυπὶν κῆσ, καὶ ἄ-
μον ντ' ἔλεπεν τ' ἀρνόπον πῶς ἔτον
ἄσπρον, ἔνοιεν κ' ἐβάλνεν ἄτον ἀπέσ.

Ἐναν ἡμέραν ἀλεπόν ἐπῆεν ξαν ἐ-
τοπλάεψεν¹ χορτάρ²α κ' ἐπῆεν καὶ
νερόν κ' ἐπῆεν ἐχτύπεσεν στήν πόρ-
ταν. « Ἀρνόπον ἀρνόπον, ἔλα ἀνοι-
ξον, ἔφερα σε κρύον νερόν καὶ παρ-
χαρί χορταρόπον ». Εἶπεν καὶ τ' ἀρ-
νόπον. « Ἄς τερω τ' οὐράδι σ; » Ἐ-
βάλεν καὶ ἀλεπόν τ' οὐράδν ἄτ ἀστὸ
τρυπὶν κῆσ, καὶ ἄμον ντὸ εἶδεν ἄτο
τ' ἀρνόπον πῶς ἔτον ἄσπρον, ἔνοιξεν
τὴν πόρταν. Ἐκεῖ στὸ καλυδόπον ὁ-
πίσ ἔτον κρυμμένος εἷνας ἄρκος καὶ
ἔκσεν τὰ λόγια τουν. Τ' ἄλλο τὴν
ἡμέραν ἄρκον ἐπερμέσεν, καὶ ἄστ' ἐξῆ-
θεν ἀλεπόν νὰ πάει στὰ χορτάρ²α, ἐ-
πῆεν αὐτὸς ἐντῶκεν στήν πόρταν καὶ
εἶπεν³ « Ἀρνόπον ἀρνόπον, ἔλα ἀνοι-
ξον, ἔφερα σε κρύον νερόν καὶ παρχα-
ρί χορταρόπον ». Εἶπεν καὶ τ' ἀρνό-
πον. « Ἄς τερω τ' οὐράδι σ; » Ἐβά-
λεν καὶ ἄρκον τ' οὐράδν ἄτ ἀστὸ τρυ-
πὶν κῆσ, καὶ ἄμον ντὸ εἶδεν ἄτο τ' ἀρ-
νόπον πῶς ἔτον μαῦρον, « Ἀ! εἶπεν,

τ' ἐσὸν τ' οὐράδ μαῦρον ἐν, τ' ἀλε-
ποῦ ἐν ἄσπρον. καὶ ἀνοίγω σε ». Ἐ-
τρεξεν καὶ ὁ ἄρκον στή χαμαιλέτεν⁴,
ἐλεύρωσεν τ' οὐράδν ἄτ' κ' ἐπῆεν ἐν-
τῶκεν ξαν στήν πόρταν. « Ἀρνόπον
ἀρνόπον, ἔλα ἀνοιξον, ἔγκα⁵ σε κρύον
νερόν καὶ παρχαρί χορταρόπον ». —
« Ἄς τερω τ' οὐράδι σ; » Ἐβάλεν
καὶ ἄρκον τ' οὐράδν ἄτ' καὶ τὸ μαῦρον⁶
τ' ἀρνόπον, εἶδεν ἄτο ἄσπρον, ἔνοιξεν
τὴν πόρταν. Σσομίαν ἐλάγκεψεν⁷ ἄρ-
κον ἀπέσ, ἔρπαξεν τ' ἀρνόπον καὶ ἔ-
φαεν ἄτο. Ἀλλομίαν, χειμῶνας ἔτον,
ἐσῆξεν ἄρκον ἀρκακῆσ σοὸ ταντούρ
νὰ χλεοῦται⁸ καὶ ἐκρύφτεν, ἐφῆκεν
καὶ τὴν πόρταν ἀνοιχτόν, νὰ ἔρται
ἀλεπόν καὶ τρώει κ' ἐκείνοναν. Μέρι-
σαμ⁹ ἐκοιμέθεν κ' ἐπέμενεν.

Ἐρται ὕστερα ἀλεπόν, εὐρίκ τὴν
πόρταν ἀνοιχτόν. Σσομίαν ἐγροῖκ-
σεν⁷ πῶς κάτ⁸ ἔφαεν τ' ἀρνόπον. Ἐ-
σῆξεν ἀπέσ ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ, τερεῖ ὁ-
λόερα καὶ ντὸ ἐλέπ; ἀφκά στὸ ταν-
τούρ κάποιος κεῖται. Τσίτιζ⁹ καὶ τε-
ρεῖ ἀσσὸ γῆαν¹⁰ καικά, ἔλεπ τὸν ἄρ-
κόν. Ἐ! ἐγροῖξεν πῶς αὐτὸς ἔφαεν
τ' ἀρνόπον. Ἀλλομίαν, πῶς νὰ ἴφ¹¹αί
νὰ χάνει ἄτον; Ἐψεν τ' ἄψιμον, ἔ-
θηκεν ἀπάν νερόν κ' ἐκοχλάξεν καὶ ἐ-
πῆεν ἐκχύσεν ἄτο πέρ¹¹αν πέρ¹¹ ἀπάν

1. ῥ. α. = συνέλεξεν. — 2. ἡνεγκά, ἔφερα. — 3. τὸ
καίμενον. — 4. ἐπήδησεν. — 5. θερμαί-
νεται. — 6. λ. τ. = ἀλλ' ὁμως. — 7. ἐ-
νόησεν. — 8. κάποιος. — 9. πρυατῆρεϊ κρυ-
φίως (ἀπὸ τὸ πλάγι). — 10. ἰρά μ. — 11. φρσ. τ. = δ.

στον ἄρκον κ' ἐφόρπεν¹ ἄτον. (— "Ὡχ
καὶ καλὰ ἐποίησεν ἄτον). Ἀλλομίαν ἐ-
πῆρεν τὸ μαχαίρ, ἐκόψεν ἄτον κομ-
μάτσα κομμάτσα καὶ ἔβαλεν ἄτον στὸ
χαλκὸν² καὶ ἔφσεσεν ἄτον.

Ἄστ' ἓναν δύο ὥρας ὕστερα ἔρται
εἷνας ἄλλος ἄρκος, τ' ἐκείνου τ' ἄρκου
ἀδελφὸν, δεαβαίν' ἀπ' ἐκεῖ κέσ κ' ὁ-
ρωτᾷ τὸν ἄλεπόν. «Πουθεν εἶδες τὸν
ἀδελφόν μου;» — «Γιὰ³, εἶπεν ἄλεπόν,
'κ' εἶδα τον. "Ελα, ντ' ἔλιγωρεῖς;
ἄς τρώγομε κ' ἐπεκεῖ πᾶς ἀραεύς⁴ ἄ-
τον». Ἄρ ἐσῆβεν ἀπὲς ἄρκον, κ' ἄ-
λεπόν ἔβαλεν τὸ τραπέζ καὶ ἔφερεν ἄσ-
σ' ἄρκου τὸ κρέας καὶ ἐδῶκεν ἄτον
νὰ τρώει. Ἄρκον ὁ μαῦρον κ' ἔξερεν,
ἐρχίνεψεν καὶ τρώει. Ἄλεπόν παλ ἐ-
κάτσεν στὴν κεσὲν⁵ καικά καὶ χερο-
μυλίζ⁶. ἔθηκεν κ' ἓναν τρυπεμένον
κολογκύθ στὸ γιάνν ἀτ καικά, ἄμον
ντὸ τέρεϊ θὰ τρώει ἄτον ὁ ἄρκον, νὰ
ἐμπαίν ἀπὲς στὸ κολογκύθ. Ἀλλομίαν,
σίτ' ἐχερομύλιζεν, ἐρχίνεψεν νὰ τρα-
βωδῇ. «Ἀδελφὸν τὸν ἀδελφὸν τρώει
κ' ἐγνωριμίαν κ' ἔχ.» — «Ντὸ λές,
παραδελφέ;» » — «Τιδὲν πά⁷. τὰ
τὰ χερομυλόπα μ τραβωδῶ». Ἐστά-
θεν ἓναν ξά κ' ἄλλο καὶ ξάν τραβω-
δεῖ ἄλεπόν. «Ἀδελφὸν τὸν ἀδελφὸν
τρώει κ' ἐγνωριμίαν κ' ἔχ.» Ἄρκον
ξάν ὀρωτᾷ. «Ντὸ λές, παραδελφέ;»

1. (τὸ φ καὶ σ προρ. διακριμένως) ἄορ-
τοῦ ψ ο φ ί ζ ω. — 2. λέβης. — 3. λ. τ. =
ὄχι. — 4. ρ. τ. = ζητεῖς. — 5. λ. τ. =
κενία. — 6. = γυρίζει τὸν χειρόμυλον. —
7. γρ. = οὐδὲν, τίποτε.

Ἄρκων ὕστερα εἶπεν ἄτον ἄλεπόν
«Εἴκιτι¹! τρῶς τὸν ἀδελφόν μου
'κ' ἐγροικᾷς ἄτο». Ἀλλομίαν, ντό τ
ρεῖς; λαγκεύ ἄρκον νὰ βουκοῦται² τ
ἄλεπόν, ἄλεπόν χοῦται ἀπὲς στὸ κ
λογκύθ κ' ἄρκον ἀστὸ θυμόν ἀτ ἐ
παξεν ἐκούρτεσεν ὀλόγιον π' κολο
κύθ.

Ἐπέμνεν ὁ μαῦρον ἄλεπόν ἀπὲς
στὸ κολογκύθ, ἀπὲς στ' ἄρκου τὴ
κοιλίαν. Ἀλλομίαν, ὅσα ἐπέμνεν ἄρ-
κον νὰ τρώει λαζούδεα³, ἄλεπόν ἀσ-
τὴν κοιλίαν ἀτ ἀπὲς ἐκούρτεσεν. Ἄρ
κον στὰ λαζούδεα! » Ἐκούσαν ἀτ
κ' οἱ χωρέτ, ἔτρεχαν μὲ τὰ τουρέκ
κ' ἄρκον ἔφευεν. Ὁ μαῦρον, ξάτ' κ' ἐ
πέλεκνε⁴ ἄτον ἄλεπόν νὰ τρώει κα
χορτάζ, καὶ ἐπουγαλεῦτεν ἄρκον, ντ
νὰ ὀτᾷ νὰ χάνει ἄτον ἀπὸ πᾶ
ἀστὴν κοιλίαν ἀτ; Ἐναν ἡμέραν ἔ
δεν εἶναν γέρον ἀπὲς στ' ὀρμάν⁵ κ' ἐ
ρώτεσεν ἄτον. «Κατὶ λές με;⁷ πῶ
νὰ ἐφτεῖ γω νὰ χάνω ἀγοῦτον τὸν ἄ
λεπόν, τιναν ἔχω στὴν κοιλία μ';
Ἄτὸς πα, ντό νὰ λείει καὶ χάν τὸ
ἄρκον; εἶπεν ἄτον. «Ἄμε ἀκεῖ στὸ
δεντροῦ τὴ ρίζαν ὀλόερα κάρρα κα
ζούκια⁸ ξυμυτὰ⁹, κ' ὕστερα ἔβγα ἄ
πάν στὸ δεντρὸν, καὶ κρά¹⁰ τὰ ξερ-

1. φρ. τ. = καίμμενε. — 2. = ἄ γρ
ψη, βουκοῦται. — 3. οἱ καρποὶ τοῦ ἀρ. βου-
του. — 4. ἀπολέκω = ἀφίνω, ἐξέρ-
ρ. τ. = ἐγῆκε ἡ ψυχὴ του (ἀπὸ σ. ἀνοχῶ
ρίαν). — 5. λ. τ. = δάσος. — 7. εἰπὲς
παρακαλῶ. — 8. λ. τ. = πασσάλος. — 9.
ὀρεα. — 10. κράτει.

ἡ κλαδία καὶ πὰτ σσὰ ζωγρά¹, καὶ ὄν-
ταν ἐβγαίντες στὴν κορφὴν, ἄφς τὰ
χέρεα σ καὶ κρά τ' ὠτία σ, καὶ σο-
μίαν ἀλεπὸν θὰ ἐβγαίν ἀπὸ 'πέσ ἀσ-
τὴν κ ι λ ί α σ. » Ἄρκον παλ, ντό νὰ
ἐξέρ; ὡς ἀνεψεν². Ἐπῆεν ἐκάρφωσεν
καζούκια ἄμον ντό εἶπεν ἄτον, ἐξῆ-
θεν στοῦ δεντροῦ τὴν κορφὴν, ἐφῆ-
κεν τὰ χέρεα 'τ κ' ἐκράτεσεν τ' ὠ-
τία 'τ, κἰ ἄλλομίαν ἐροῦξεν κ' ἐντῶ-
κεν ἀφκά, ἀπάν στα καζούκια, καὶ ἔ-
σκασεν ἡ κοιλία 'τ κ' ἐροῦξεν ἐξ τοῦ
κολοκύθ. Ἄρκον ἐψόφεσεν κ' ἐπέ-
μνεν ἐκεκά, κἰ ἀλεπὸν ἐξῆθεν ἀστο
κολοκύθ κ' ἐπῆεν ἐδῆθεν.

I. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἄστεϊα.

Ὁ διάσημος Ἀγγλος ἡθοποιὸς Βέκ-
μαν παρέστησέ ποτε ἐν τῷ θεάτρῳ τὸ
πρόσωπον ἐνὸς δημοσιογράφου τόσον σα-
τυρικῶς, ὥστε οὗτος ἐνήγαγεν αὐτὸν εἰς
τὸ δικαστήριον· τὸ δὲ δικαστήριον κατε-
δίκασε τὸν ἡθοποιὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ δημοσιογράφου καὶ ζητήσῃ
παρ' αὐτοῦ συγγνώμην.

Τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ
Βέκμαν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ δύο μάρτυρας
ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ
δημοσιογράφου καὶ χώσας μόνον τὴν κε-
φαλὴν του ἐντὸς ἡρώτησε:

Καταδικεῖ ἐδῶ ὁ κ. Μ. ;

— Ὅχι, εἰς τὸ πλάγι, ἀπαντᾷ ὁ δη-
μοσιογράφος.

— Ζητῶ συγγνώμην, ἀπαντᾷ ὁ ἡθο-
ποιὸς καὶ ἀποσύρεται ταχέως ἀφήσας
καταφουρκισμένον τὸν δημοσιογράφον
διὰ τὸ στρατήγημα.

* *

Ἐν τῷ Κακούργοδικεῖῳ.

Ἀγορεύει ὁ συνήγορος κ. Μ. οὔτινος
ὁ λόγος ἀποκοιμίζει ἓνα τῶν δικαστῶν.

Ὁ κ. Μ. αἰσθάνεται προσβαλλομένην
τὴν δικηγορικὴν του φιλοτιμίαν ἐκ τοῦ
ὑπνου τοῦ δικαστοῦ καὶ διακόπτει ἐν τῷ
μέσῳ τὸν λόγον του.

— Συγγνώμην, κ. πρῶεδρε, θὰ περι-
μείνω νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ κ. δικαστής, διὰ νὰ
τελειώσω τὸν λόγον μου.

— Πολὺ καλὰ, κ. Μ. Ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸς ἴσως περιμένει νὰ τελειώσετε σεῖς,
διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ.

(Ἔστια)

Συμβουλαί.

Ἐπειδὴ ὁ ἀραβόσιτος (λαζούδι) εἶναι
φυτὸν πασίγνωστον, οὐκ ἄπο σκοποῦ εἶ-
ναι νὰ μάθουν ἅπαντες, ὅτι αἱ καλούμε-
ναι φούνταις ἢ μαλλῆα τοῦ ἀραβόσιτου
ἀπεδείχθησαν ὡς ἀξιόλογον μέσον κατὰ
πλείστων ὅσων νοσημάτων τῶν νεφρῶν,
καὶ πρὸς ἐκβολὴν τῆς ψαμμιάσεως καὶ
τῶν μικρολίθων τῆς οὐροδόχου κύστεως.
Ὅθεν οἱ πάσχοντες ἐκ τοιούτων νοση-
μάτων πρέπει νὰ ἀποβράζουν ταῦτα καὶ
νὰ πίνουν.

* *

Ἐνεκα τῆς ὑγρασίας τὰ δέρματα
τῶν ὑποδημάτων σκληρύνονται, καθὼς
πλείστα ἄλλα ἐκ δερμάτων. Διὰ νὰ

μουρδύνας (όνίσκου)· θά μαλακυνθοῦν τὰ ὑποδήματα καὶ δὲν θά σκάζουν οὔτε ἀπὸ τὸ πολὺ ψύχος, οὔτε ἀπὸ τὴν πολλήν ζέστην.

Ξ. Λάνδερερ.

(Ἐκ τοῦ Νεολόγου)

ΕΙΔΗΜΕΝ

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἀφί-
κοντο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τηλε-
γραφήματα ἀναγγέλλοντα τὴν ἀπὸ
Κωνστ]πόλεως ἀναχώρησιν τῆς Α.
Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Γρη-
γορίου· ὥστε αὖριον θά ὑποδεχθῶμεν
τὸν σεβαστὸν ποιμενάρχην ἡμῶν.

— Ἡ σεβαστὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυ-
βέρνησις ἐπισταμένη τὴν ὠφέλειαν, ἣν
παρέχει εἰς τὸ κράτος καὶ τοὺς ὑπὸ τὸ
ἐνδοξὸν σκῆπτρον τῆς Α. Μεγαλειότη-
τος τοῦ Σουλτάνου λαοὺς· ἡ ὡς οἶόν
τε μεῖζων διευκόλυνσις τῆς συγκοι-
νωσίας, ἀξιέπαινον περὶ τῆς κατα-
σκευῆς νέων ὁδῶν μέριμναν καὶ φρον-
τίδα καταβάλλει. Ὅθεν καὶ διαταγὴ
τῆς ὑψηλῆς Πύλης εἶχεν ἐκδοθῆ, ὅπως
ἡ ἀπὸ Τραπεζοῦντος εἰς Ἐρζερούμ ἀ-
γούσα ἀμαξιτὸς ὁδὸς συντομευθῇ, εἰ
δυνατὸν, κατασκευαζομένης νέας δι-
ακλαδώσεως διὰ τῶν ὀρεινῶν μερῶν,
καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἡ νῦν ὑπάρ-
χουσα καὶ διὰ τῆς Ἀργυρουπόλεως δι-
ερχομένη ἐνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ
ἐν κακοκαιριῶν ἔχει εἰς τινὰ μέρη
κόπῃ. Ἡ δὲ ἡ τῆς ὁδοῦ ταύτης
στασις καὶ ἡ

ἐξακριβωθῶσιν ἐντελῶς, ἡ Α. Ἐξοχό-
της ὁ ἡμέτερος Νομάρχης Ἀζίζ πα-
σᾶς συμπαραλαβὼν μετ' ἐαυτοῦ καὶ
τοὺς ἀξιολόγους κυρίους Ν' Ἀχμε-
ζατὲ Λεμπλόγλην, μέλος τοῦ Διοικη-
τικοῦ Συμβουλίου, καὶ Ἀχμετ Ζατὲ
Ἀρναούτογλην, ἐπιστάτην τῆς ὁρι-
σίας ἀμαξιτοῦ ὁδοῦ, καὶ Χορσάν ἐρη-
την ἀρχιμηχανικόν, ἀνεχώρησε τῇ
προπαραελθούσῃ Πέμπτῃ εἰς Ἀργυρου-
πόλιν. Λέγεται ὅτι, κατασκευαζομέ-
νης ἐν τῇ ὁδοῦ ταύτῃ νέας διακλαδώ-
σεως ἀπὸ ἐβιζλουκίου διὰ Λαρχα-
νῆς, Λειβαδίων Κρώμνης, Καρά-ται
μέχρι Γατράχ, καθίσταται ἡ ὁδὸς αὐ-
τὴ συντομωτέρα κατὰ 12 ὥρας.

Χθὲς δὲ ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ὅτι ἐκτε-
λεῖται ἐξ Ἀργυρουπόλεως ἡ Α. Ε. ὁ ἡ-
μέτερος Νομάρχης Ἀζίζ πασᾶς, ἡ
Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς
Νομαρχίας Χασάν πασᾶς μετὰ
ἀποσπάσματος πεζικοῦ στρατοῦ
παιανιζούσης τῆς μουσικῆς ἐξελ-
θεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ. Ὡσαύ-
τως δὲ καὶ πάντες οἱ διοικητικοὶ ἀρ-
χοντες καὶ ὑπάλληλοι καὶ ἀντιπρό-
σωποι ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τῆς Α.
Ἐξοχότητος, ἥτις μετὰ τῶν συνοδευ-
σάντων αὐτὴν εἰς τὴν περιοδείαν ἀξι-
οτίμων κ. κ. καὶ τῶν εἰς ἀπάντησιν αὐ-
τῶν ἐξεληθόντων εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἡμε-
τέραν πόλιν ἐν μεγαλοπρεπεῖ παρτά-
ξει περὶ μεσημβρίαν.

— Ὁ ἐνταῦθα παύ-

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Εἰς ἐν κάλυμμα ἐπάνω
 ἄλλο κάλυμμα ἐγὼ,
 εἰς τὸν ἥλιον, ἔς τὰ νέφη
 ἀντιστέκομαι, βαστῶ,
 καὶ ἐσένα νὰ μὴν τύχη
 καὶ προσβάλουν προσπαθῶ.

2. Αἶνιγμα.

Ὡς ὕδωρ μὲν εἶμαι,
 ἀλλ' ὕδωρ δὲν εἶμαι,
 κ' ἐπάνω εἰς ὕδα
 συγνότατα κεῖμαι.
 Ὑμῖνα δὲν πίνεις,
 ἀλλ' ὁμῶς ἐκ πείνης
 με τρώγεις, με καίεις,
 ποτὲ δὲν μ' ἀφίνεις.

3. Αἶνιγμα.

— Καλῶς, καλῶς μᾶς ὤρισες·
 πῶς ἔτυχε νὰ ῥθῆς;
 — Γιὰ μιὰ δουλειά· μ' ἐγνώρισες;
 — Ὡ βέβαια, εὐθύς.

Πῶς ἔχεις στὴν ὑγείαν σου;

— Πολὺ καλὰ, μερσί.

— Θὰ μείνης ἔς τὴν οἰκίαν σου;

— Ἄ! ὄχι· στὴ μισή

θὰ φύγω καὶ βιάζομαι,
 καὶ ἔλθω νὰ σέ δω.

τὰ πράγματα χρειάζομαι
 ποῦ ἄρῃσα ἐδῶ

κοντὰ στὴν εὐγενείαν σου.

— Αἰπᾶ! φίλε μου καλὲ,

— Ναὶ βέβαια, ὦ φίλτατε.

— Τί ἄρῃσες λοιπόν;

— Δὲν σοῦπα: πάρε φύλαττε,
 — (δὲν ἦτο τι μικρὸν)

τὸ πλεόν μου πολῦτιμον;

προθέσεις μίαν, δὴδ,

καὶ ἓνα σκεῦος χρήσιμον! . . .

— Ἄ! να! μὰ γιὰ νὰ δω.

Ἄν ταῦρω θὰ σ' τὰ δώσω

εὐθύς γιὰ νὰ γλυτώσω.

4. Λογοπαίγνιον.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε . . . εἶνε . . .

τὸ δευτέρον μου πόλις,

τὸ σύνολόν μου πόλις.

5. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον κτίριον οὐδέποτε κερδίζει, ἀλλὰ
 πάντοτε ζημιώνει;

6. Γρίφος.

T :: θ (προταμός τις)

7. Γρίφος.

α α
 M δ 1 α φ P α N
 α α

I. Π.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 11 φ τεύχει.

1. Σκέπαρνον. — 2. Βοήθεια (βοήθεια).
 — 3. Ἰὼ Ἄννα, Ἰωάννα. — 4. Μάλιστα.
 δύο καλάθια μῆλα ζυγίζουν 100 ὀκάδες. —
 5. Ὁ ὄνος ἔχει τὰ ὦτα πολὺ μεγάλα. — 6.
 Κάλλιστον ἢ ἰσονομία. — 7. Ἐπὶ ῥώμῃ μὴ
 καυχῶ.

ρῇ προεβιάσθη εἰς Γενικὸν Πρόξενον. Ὁ δὲ τῆς Ἀγγλίας κ. Ἀλφρέδος Πηλιώτης τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ μετατίθεται ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως εἰς Χανιά τῆς Κρήτης. Ὁ κ. Πηλιώτης ἀναχωρῶν ἐντεῦθεν θὰ ἀφήσῃ καλὰς ἀναμνήσεις· διότι διὰ τῆς συνετῆς καὶ συνδιαλλακτικῆς καὶ δραστηρίου ἐνεργείας αὐτοῦ οὐκ ὀλίγας ὠφελείας παρέσχεν εἰς τὸν ἡμέτερον τόπον.

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρα ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐκ Βακου ὁ κ. Κωνστατῖνος Α. Θεοφύλακτος· τῇ δὲ Πέμπτῃ ἐκ Βατούμ ὁ κ. Παντελῆς Λαμπριανίδης.

— Ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ δημοσιεύομεν ἀγγελίαν τοῦ ἐξ Ἀργυρουπόλεως κ. Δημοσθ. Η. Οἰνονομίδου, σπουδάζοντος ἐν Λειψία φιλολογίαν, περὶ ἐκδόσεως ὑπ' αὐτοῦ Γερμανικοῦ συντακτικοῦ. Συνιστῶμεν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τούτου.

— Κατὰ τὴν αἴτησιν τινῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῶν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ θὰ δημοσιεύωμεν ἐνίοτε καὶ εἰδήσεις ἀφορώσας τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῆς ἡμέτερας ἀγορᾶς. Τοιαύτας ἐν τῇ ληξιάσῃ ἐβδομάδι ἔχομεν τὰς ἐξῆς:

Λεπτοκάρια στρογγύλα. Μέχρι ἐσχάτων παρημελημένα, ἀπὸ τῆς Τετάρτης αἴφνης ἐζητήθησαν καὶ ἐπωλήθησαν γρ. 75 λίρα 100.

Καρύδια· ἡ ὀκτὶ 1 γρ. εἰς τρέσταλκα.

5 0]0 ξένην ὕλην γρ. 7 1]2. Τῆς σειρᾶς πρᾶγμα μὲ 25—30 0]0 ξένην ὕλην γρ. 5 1]2 λίρα 100.

Σῖτος Ταϊγανίου ἐπωλήθη τὸ κοιλὸν Κωνστ]πόλεως γρ. 21 1]2 λ. 100. — Τοῦ ἐσωτερικοῦ σῖτος ἀπὸ γρ. 16—20 ἀναλόγως τῆς ποιότητος.

Ἀραβόσιτος Μεγγρελίας, Θερμώδοντος καὶ Τσαρταμπᾶ γρῶσια 13 1]4—13 1]2 ἀναλόγως τῆς ποιότητος εἰς τρέχον νόμισμα, τοῦ δασμοῦ ὄντος εἰς βάρος τοῦ πωλητοῦ.

Αἰγοδέρματα (χρήσεως Μασσαλίας) τὰ 9—10 κορμάτια μία λ. (χρήσεως Ὀδησσοῦ) τὰ 8 κορμάτια μία λίρα.

Προβατοδέρματα ἡ ὀκτὶ 3 1]2 ἑκατοστὰ τῆς λίρας.

Ὀρύζια Ῥωσσίας ἀ. ποιότητος γρ. 12 1]2· β'. ποιότητος 11 1]2· γ'. 10 1]2 εἰς τρέχοντα.

Ὀρύζια Θερμώδοντος ἀ. ποιότητος γρ. 13· β'. ποιότητος 12· γ'. ποιότητος 11 εἰς τρέχον νόμισμα.

Σημειωτέον ὅτι τῶν λεπτοκαρῶν καὶ τοῦ ἀραβοσίτου ἐγένετο ὅπως οὐν σπουδαία ζήτησις· ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν περιωρισμέναι πράξεις.

— Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐπελεύτησεν ἑκατοντοῦτις περὶ τοῦ ἡ Σοφία σύζυγος Ἰορδάνου Στεφανίδου ἐκ τῆς ἐνορίας ἀγίου Γρηγορίου· ἐν δ' Ἐξωτείχοις ἀπεβίωσε κατὰ τὸν τοκετὸν ἡ σύζυγος τοῦ κ. Ἀποστόλου κακνο-